

mány következik (Páldy Róbert tollából), amit életrajzi kronológia követ. Maga a tételes bibliográfiai anyag két főcsoportra oszlik, az első az író önálló köteteit, valamint cikkeit, a másik a róla szóló irodalmat sorolja fel. A bibliográfia fő rendezőelve az írások kronologikus rendje, használatát kombinált cím-, név- és tárgymutató, a feldolgozott könyvek és a feldolgozott újságok, folyóiratok jegyzéke segíti. A bibliográfia anyaggyűjtése 1986. december 31-ével zárult. A nyomdai úton – magasnyomással, műanyag borítóval – készült kiadvány hitelessé teszi a sorozat megvalósításának a tervét. De emellett szól a bibliográfia tartalma is: a teljességre törekvő kiadvány összeállítója – szerényen – nem nevezi teljesnek művét, mert mint mondja, nem volt lehetősége a 19. század utolsó harmadától a 20. század első évtizedéig valamennyi olyan hazai sajtótermék felkutatására, amelyben esetleg megjelenhettek Eötvös Károllyal kapcsolatos írások. A másodlagos forrásokból vett adatokat azonban – néhány kivételtől eltekintve – ellenőrizte. A feldolgozott időszaki kiadványok (és könyvek) jegyzéke széles körű, a jelesebb vidéki periodikumokra is kiterjedő bibliográfiai ellenőrző munkáról tanúskodik. A mostanában öröndetes módon szaporodó repertóriumok és egyéb helytörténeti munkák a későbbiekben még gyarapíthatják az Eötvös Károly-filológiát, de a fő forrás mindenképpen a most megjelent bibliográfia marad. Ami pedig az *Eötvös Károlyról* szóló külföldi irodalom feldolgozását illeti, valljuk be, hogy ez meglehetősen reménytelen. Gondoljuk meg, mekkora világviszhangja volt a tiszaezlári pernek... Esetleg külföldön élő és működő hazánkiai segítethetnek ebben.

Egy másik, még nagyobb óriás, *Madách Imre* tudományos igényű életrajzát adta ki a Nógrád Megyei Könyvtár (*Radó György: Madách Imre életrajzi kronológiája*). Az olvasó ne gondoljon valamiféle vékonyka kötetre, a könyv 411 oldal terjedelmű (műmellékletek nélkül). A bevezetés és Madách életének szakaszolása után veszi kezdetét az évekre (ezeken belül szükség szerinti időegységekre) bontott kronológia, amelyben egy-egy időszakos elött a szerző összefoglalta a világ, Magyarország és Nógrád megye politikai és művelődéstörténetének legfontosabb eseményeit. A könyvet kiegészítő két függelék közül az első Madách „utóéletéről”, műveinek és hírnevének maig tartó krónikáját tartalmazza, a második olyan – jobbára ismeretlenségbe süllyedt vagy má-

... a műveket sorol fel, amelyek Madách művének hatása alatt keletkeztek. A kronológia használatának megkönnyítésére a mutatók hivatottak: a forrásművek és az utóbbiak rövidítéseinek jegyzékei, helység-névmutató, *Madách Imre* műveinek mutatója (ezen belül betűrendes és műfajok szerinti mutató), névmutató és végül a képek jegyzéke.

Algyő 1973 óta közigazgatásilag Szeged városhoz tartozik, annak mintegy „városrésze”. Számos szállal kapcsolódik immár közvetlenül is Szegedhez, ez a kapcsolat infrastruktúrájának fejlődésével a jövőben még szervezettebbé válik, ugyanakkor azonban a város vezetésének szándékai szerint „Algyót és Szegedet úgy kívánjuk egymáshoz kötni, hogy eközben ne veszítsék el sajátos arculatukat. Szeretnénk, ha megőriznék egyedi településképüket, szerkezetüket, megmaradnának építészeti különlegességeik, néprajzi, kulturális értékeik és helyi öntudatuk” – írta az Algyő jelenét és múltját feldolgozó könyv előszavában Papp Gyula, Szeged város tanácsának vb-elnöke (*Algyő és népe. Tanulmányok. Szerk.: Hegyi András*).

A könyvet a városi tanács megbízásából a Somogyi Könyvtár adta ki, megírását hosszas előkészítő-kutató munka előzte meg, amelynek kezdeményezője és irányítója a *Szeged története* című, öt kötetre tervezett várostörténeti monográfia szerkesztőbizottsága volt. Az utóbbi álláspontja szerint az elsődleges feladat történeti feldolgozások elkészítése, amelyeket szük-

